

Pinky Manó Birodalma

4. évf. 1. szám
2023. január-február

Online ismeretterjesztő folyóirat
3-10 éves gyerekek számára

ISSN 2734 - 7133
ISSN-L 2734 - 7133

Mesék, versek, foglalkoztatók
és érdekességek...

2023

Rajzverseny!
Határidő: 2023. április 3.

Violet V. Vandor (Vándor Várhegyi Ibolya)

Gyermekkönyvíró és illusztrátor

Gyermekkorától kezdve vonzotta a művészet és az irodalom világa. 1991 óta íróként, illusztrátorként és szerkesztőként dolgozik, és néhány könyve bestseller könyv lett. Több mint 70 könyve jelent meg Romániában, egy pár Magyarországon, valamint könyveket illusztrált amerikai, kanadai és angliai szerzőknek.

2016 és 2018 között nemzetközi versenyeken vett részt Japánban, ahol 7 díjat nyert könyvillusztrációkért, grafikaért, portré- és fantasy regényért. A „Körózsák” című meséjét 2018-2020 között sikeresen játszották a Dévai Művészeti Színház színészei.

2020. októberétől magyar és román nyelven adja ki a Pinky Manó Birodalma című ingyenes online ismeretterjesztő folyóiratot.

Könyvei nem kaphatók könyvesboltokban, de angol nyelvű kötetei elektronikusan megvásárolhatók az Amazon.com-on. Az eddig csak angol nyelven megjelent könyvei hamarosan magyarul is elérhetőek lesznek. Előrendelésért küldjön üzenetet a magazin e-mail-címére: pinkymano2020@yahoo.com

Vándor Várhegyi Ibolya

Évet kezdő

Évet kezdő Január,
Térdig érő hóban jár.
Öregapja, Télapó,
Szakállából hull a hó.

Séta közben dúdolnak,
Jégvirágot ápolnak.
Süvít a szél hevesen,
Havat kavar sebesen.

Csilingel a jégcsapon,
Bekukkant az ablakon.
Kicsi veréb didereg,
Csupasz ágon csicsereg.

Mind sűrűbben hull a hó,
Puha, fehér takaró.
Örvendezik Január,
Messze még a meleg nyár!

Bódai Soós Judit

Január

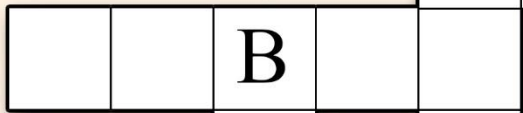
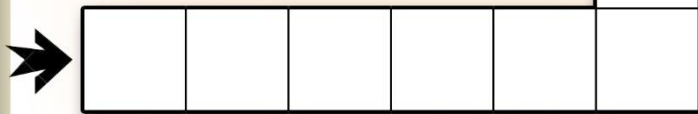
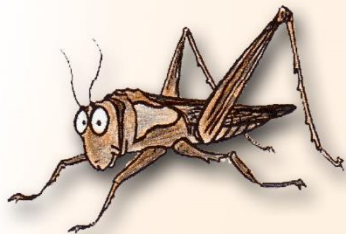
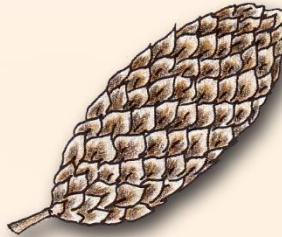
Kucsmás, csizmás vén Január
jégen siklik, friss havon jár.
Nagy szakála térdét veri,
az új évet tervezgeti.

Fehér sálja hosszú nagyon,
s ha azt rázza kint a fagyon,
zúzmara hullik belőle,
ezért félnek sokan tőle.

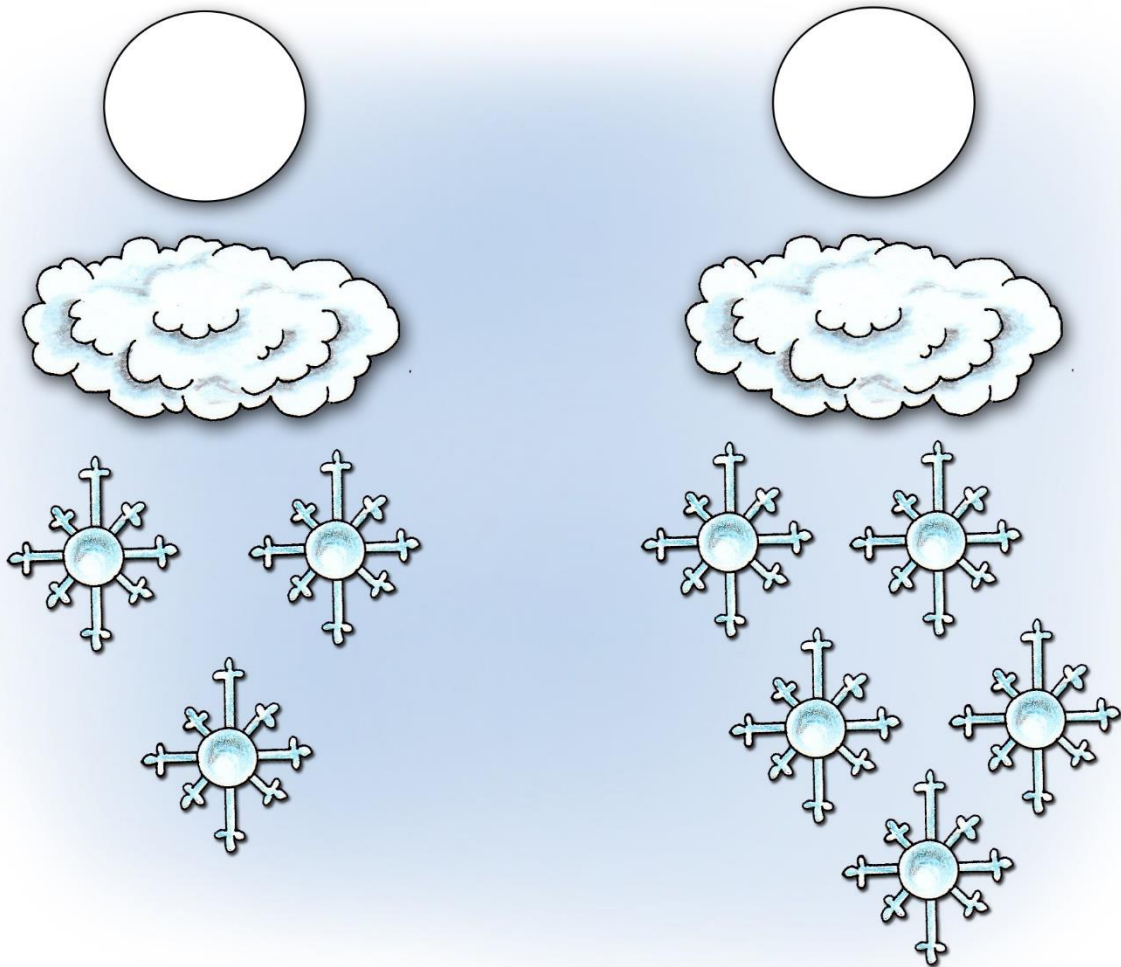
A világot szánon járja,
s minden csillag a barátja.
Gyakran felszalad az égre,
onnan gyűjt hideget télre.

Ablakokra pingál éjjel
jégvirágot – szenvedéllyel.
Jégből, fagyból ilyet tenni!
Nála szebbet nem tud senki.

Van neki egy zsebórája,
s annak fényes ezüstlánca.
Ezt csörgeti, hogyha lépked;
elűz minden rossz emléket.

Írd be a rajzok nevét a rejtvénybe!

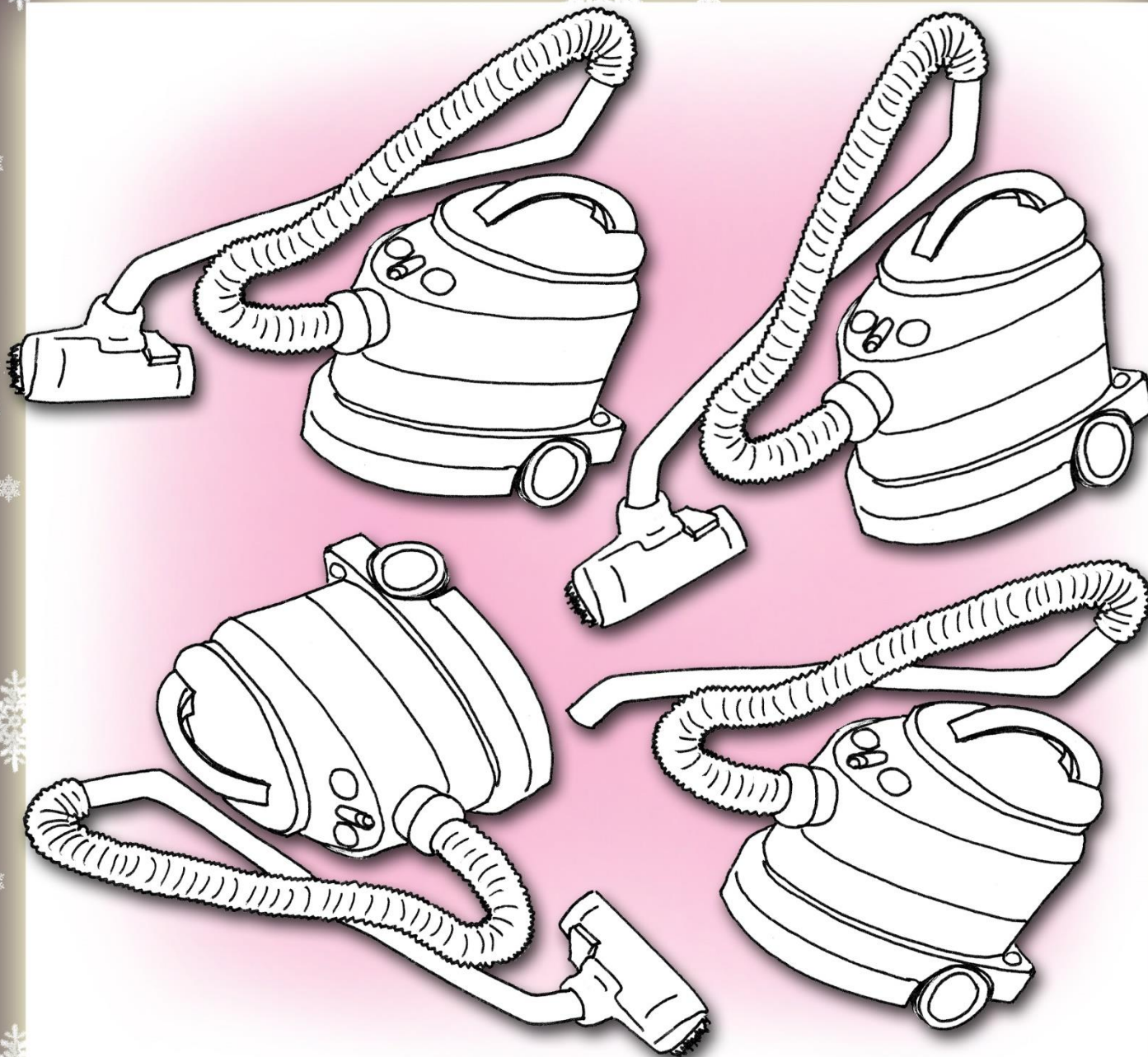

Számold meg és írd a felhők felett levő körbe, hány hópehely hull az egyik, majd a másik felhőből! Add össze a hópehelyek számát, majd rajzolj annyi hógolyót az üres téglalapba, ahány hópehelyet számoltál összesen!

Bódai-Soós Judit

Újév csillaga

Januári kicsi csillag
havas tájra lekacsintgat.
Egyet pislant, s nyomban érzed,
a föld egy új évre ébred.
Megint pislant fűre-fára,
jégvirágok szöknek szárba.
És ha harmadszor kacsint le,
remény költözik szívünkbe.
Új szél füttyül a világra,
s szép lesz mindannyiunk álma.

Rajzolj annyi házipapucsot az üres téglalapba, ahány porszívót láttál a képen. Ha látsz olyan porszívót is, amelyik különbözik a többitől, színezd ki!

Téli játék

Itt van a tél, itt van újra,
Nagy hó van kint, gyerekek!
Gyertek csak a dombon túlra,
Szánkózni egy keveset.

Vörös orrán hóembernek
Meggihent egy kisveréb,
Kíváncsian belecsípett:
Édes murok, nem egyéb!

Befagyott a tónak vize,
Korcsolyázik Mónika.
Ide-oda pereg-forog,
Ámul rajta Tónika.

Hógolyózni oly jó dolog.
Gondol Tóni egy nagyot;
Már is céloz, s el is talál,
Egy hóember-kalapot.

Téli madárdal

Tavaszt váró, ágra szálló,
Pihetollú kismadár;
Hópelyhek közt dideregve,
Rekedt hangon sírdogál.

Tavasz, tavasz, miért nem jössz már?
Várunk, kedves kikelet.
Jéghez ragad kicsi lábunk,
Bár ugrálunk, mégis fázunk,
Hol vagy, kedves kikelet?

Rajzolj háromszor annyi hópehelyet az üres részbe, mint ahány fenyőfát számolsz!

Eltűntek a Hókirálynő párnái

Hópihe tündérkét egy reggel rettenetes dörömbölés ébresztette álmából.

– Vajon mi történhetett? Ki dörömbölhet ilyen nagyon az ajtómon? – **GONDOLTA** kissé bosszúsan.

Felkelt ágyacskájából, magára kapta ezüstös hálóköntösét és sietett, hogy kinyissa az ajtót, mielőtt a dörömbölő valaki betöri.

– Végre, hogy ajtót nyitottál! – mondta izgatottan, szinte kiabálva barátja, Hóember. – Azonnal öltözz és siessünk a Hókirálynőhöz! Nagy a baj! Eltűntek a királynő hópelyhes párnái!

– Micsoda? – szállt ki azonnal **az** álom Hópihe tündérke szeméből.

– Eltűntek, érted? Nem találják sehol sem, pedig már mindent tűvé tettek értük a tündérkék!

Hópihe tündérke tüstént felvette könnyű, ködből szőtt ruhácskáját, és azon hidegében rohantak is a Hókirálynő palotájába, ahol minden a feje tetején állt. A tündérkék sugdolóztak, és ide-oda röpködtek, százszor átkutatták már a palotát, hiába. A hópelyhes párnák nem kerültek elő. A királynő elsírta magát.

– Mi lesz most? – sópánkodott. – Itt a tél, és mi nem **TUDUNK** havat szórni a Földre!

– Ha a palotában nincsenek, akkor valaki biztosan elvitte őket innen! – mondta Hópihe tündérke.

– Felséges királynő, kérem szépen, adja ide nekünk a jégparipák húzta jégszánkóját, hogy azonnal útra kelhessünk megkeresni a párnákat!

– Tegyetek, amit csak akartok! – mondta könnyek között a királynő. –

Csak hozzátok **VISSZA** nekem a hópelyhépárnákat!

Hópihe tündérke és Hóember útra kelt a jégszánkón, amely a gondolatnál is sebesebben száguldott velük, hegyen-völgyön át. Egy fenyőerdő közepén megláttak egy kis kunyhót. Mivel eddig még sosem láttak ott kunyhót, nem tudták, kicsoda vagy micsoda lakhat **BENNE**.

Leszálltak a szánkóval a közelben, és elindultak megtudni, ki építette a kunyhót. Már majdnem odaértek, amikor kinyílt a kunyhó ajtaja, és kijött rajta egy rettenetesen csúnya, vén **BANYA**, kezében a királynő egyik párnájával.

Hóember és a tündérke megtorpantak.

– Hogy kerülhetett ide ez a vén banya? Tudtommal réges-régen bezáratta őt a Hókirálynő a végnélküli barlangba – súgta a tündérke Hóembernek.

– Valaki biztosan kiengedte – súgta vissza Hóember. – De hogyan vegyük el tőle a párnákat?

– Majd én megpróbálok **VALAMIT** – mondta a tündér. – Te menj vissza a palotába, jelentsd a Hókirálynőnek, hogy megtaláltuk a párnákat, és kérj tőle segítséget!

Amint eltűnt szeme elől a Hóember, a tündérke elkezdett hangosan sírni.

Erre a banya felfigyelt és odasántikált Hópihe tündéréhez.

– Mi lett veled, lányom? Mit keresel itt, ahol senki se jár? – kérdezte, és apró szemével körülnézett, hogy nincs-e még **VALAKI** a közelben.

– Drága öreganyám, a jégparipámon repültem, és az a haszontalan paripa lelökött magáról és elrepült. Engem pedig itt hagyott egyedül, kificomodott bokával. Úgy sajog, hogy azt sem tudom, mit tegyek! Segíts nekem, öreganyám! – kérlelte, közben pedig szeméből egyre hullottak a könnyek.

– Jól **van**, na! Csak ne sírj már, mert még valaki meghallja! Gyere, támaszkodj a karomra, és bemegyünk a kunyhóba. Ott majd teszünk rá egy kis havat és elmúlik – mondta a banya.

Besántikáltak a kunyhóba, a banya pedig megrázta az egyik párnát, amelyből azonnal egy marék hó hullott a tündérke kezébe.

– Tedd a havat a lábadra! – utasította a tündért.

Hópihe tündérke megkérdezte tőle, **HOGY** honnan van neki ilyen csodálatos párnája.

– Elloptam a Hókirálynőtől! – ismerte be vigyorogva a banya. –

Réges-régen bezáratott engem a végnélküli barlangba, pedig nem is voltam hibás, és ilyen csúf vén banya sem voltam! – panaszkolt. –

Akkor megfogadtam, hogy amint tehetem, ellopom a párnáit, hogy ne tudjon **HAVAT** küldeni a Földre.

– De miért záratott be téged a Hókirálynő, ha nem tettél semmi **rosszat**?

– Azért, mert a fekete varázsló azt hazudta neki, hogy én törtem össze a varázsgömbjét.

– Ha nem te törted össze a gömböt, akkor ki tette, és miért hazudott a fekete varázsló?

– Mert feleségül akart venni, de én nem akartam hozzámenni. Ő pedig bosszúból összetörte a gömböt és azt hazudta a királynőnek, hogy én voltam! A királynő bezáratott, a varázsló pedig vén banyává változtattott, hogy **SENKI** rám ne nézzen többé.

– És miért nem mondtad ezt el a királynőnek? – kérdezte Hópihe.

– Megpróbáltam, de nem hallgatott meg!

– Most meghallgattalak! – szólalt meg az ajtóban a Hókirálynő, aki időközben a konyhához ért. – És helyrehozom a hibámat, ha visszaadod a párnáimat!

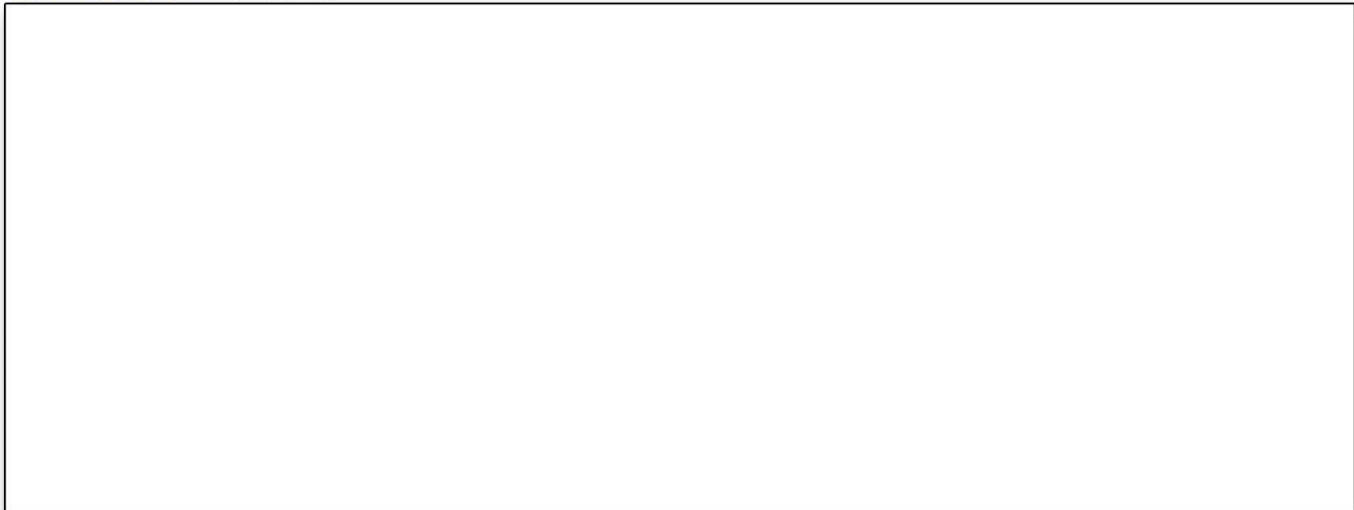
– Visszaadom, felséges Hókirálynő! – mondta a banya és már nyújtotta is a királynőnek a párnákat.

Erre a Hókirálynő megérintette a banyát a varázspálcájával, mire az visszaváltozott szép és **FIATAL** tündérré.

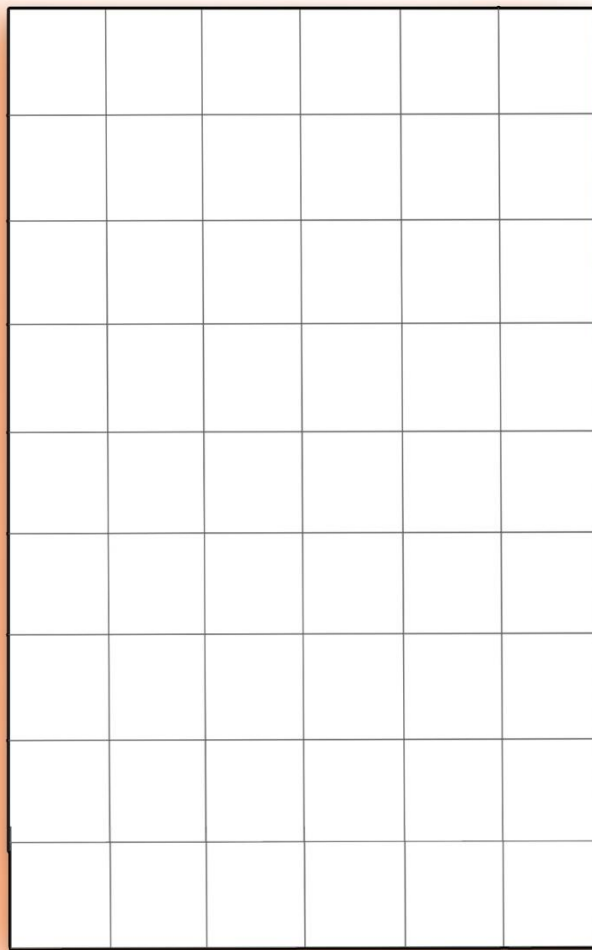
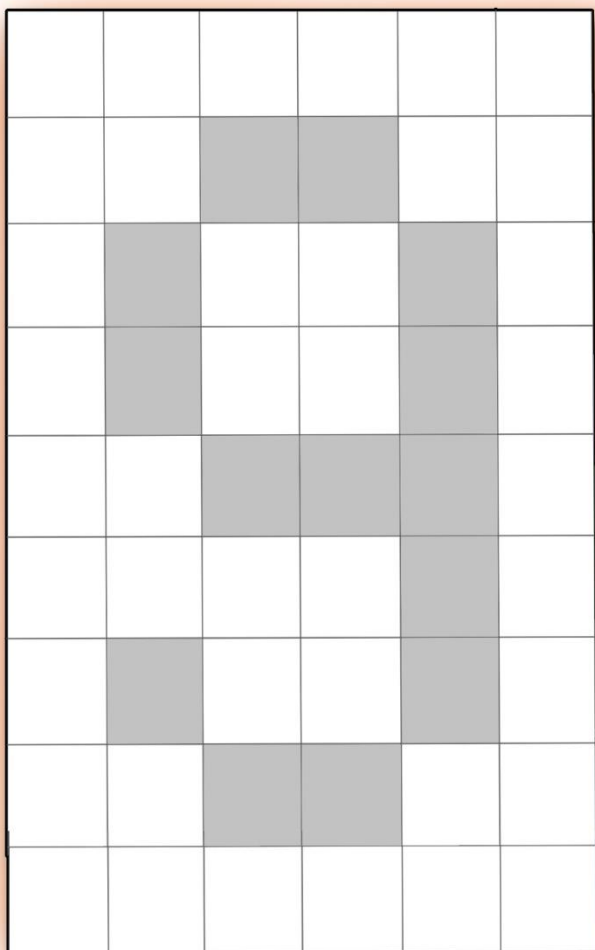
A palotába visszaérve pedig a királynő megfosztotta a varázslót az erejétől és bezáratta a tündér helyébe, a végnélküli barlangba.

A Hóember és Hópihe tündérke pedig kitüntetésképpen megrázhatták a királynő párnáit, amelyekből sűrű pelyhekben kezdett hullani a hó a Földre. A két jóbarát boldogan és büszkén sétált haza a frissen

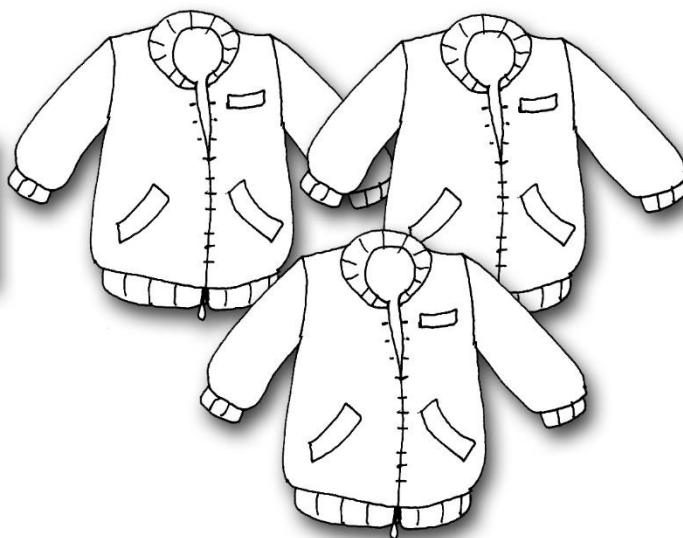
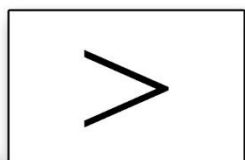
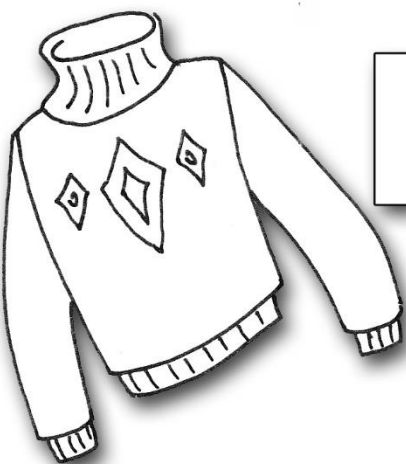
HULLOTT hóban.

Rajzold az üres részbe, mit loptak el a Hókirálynőtől, és mit nem tudott tenni nélküle a királynő!

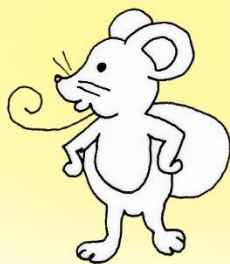
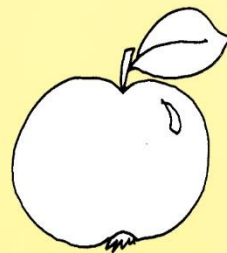
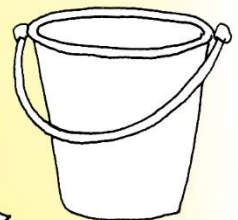
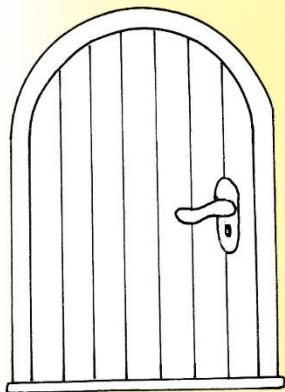
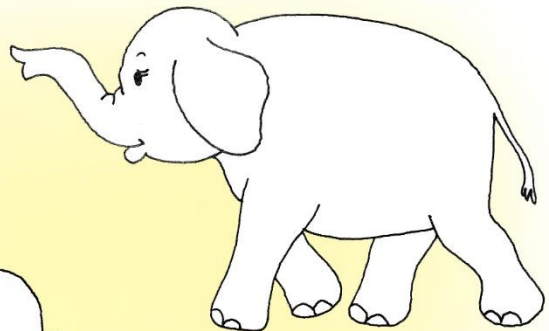
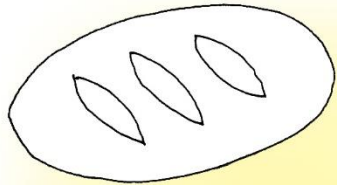
Rajzold meg a 9-est a minta alapján!

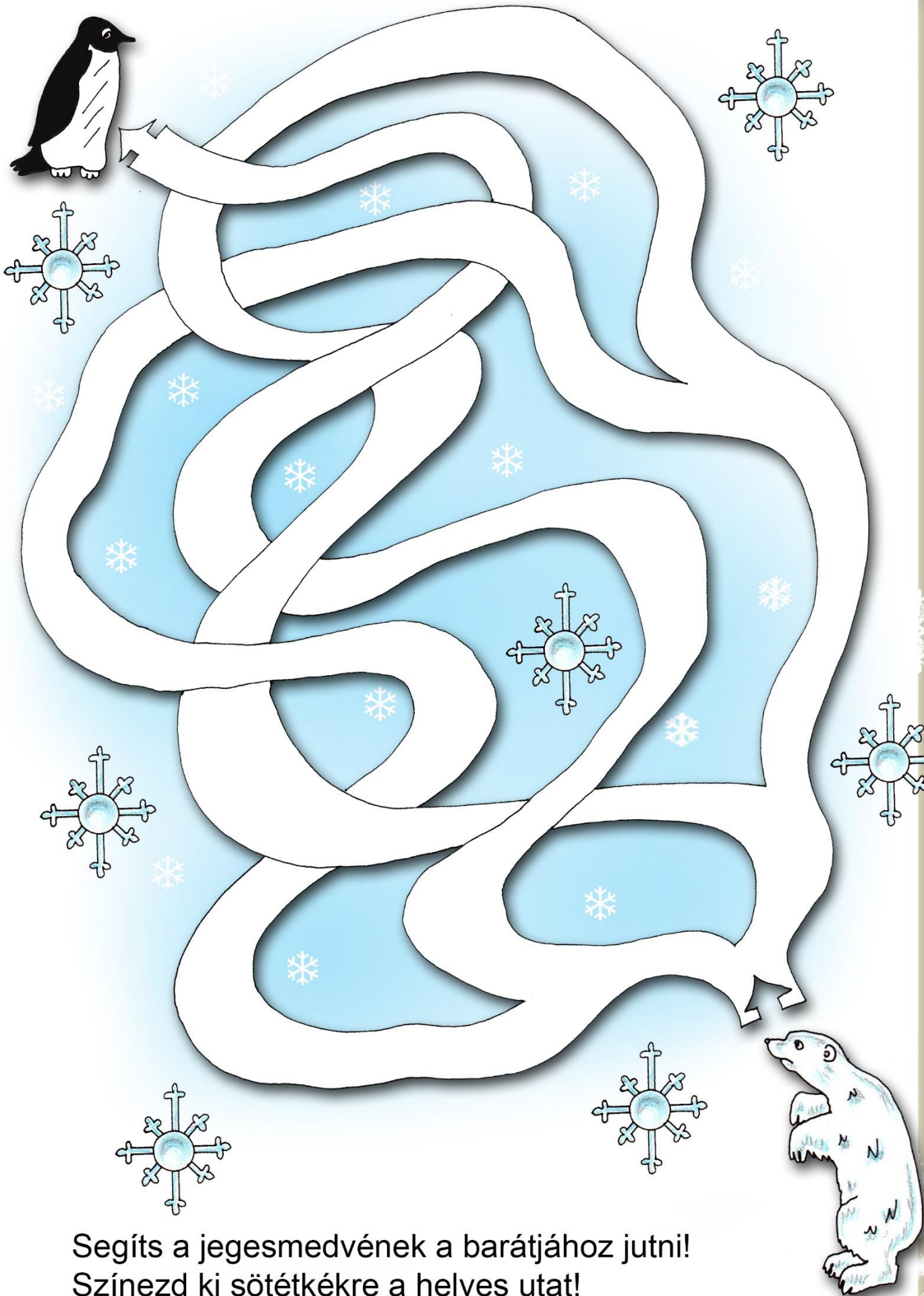
Igaz

Hamis

Igaz vagy hamis a megoldás? Jelöld meg x-szel az eredményt, majd színezd ki a rajzokat!

Színezd ki azokat a képeket, amelyek kezdőbetűjében megtalálod a hívóképek utóhangját!

Segíts a jegesmedvének a barátjához jutni!
Színezd ki sötétkékre a helyes utat!

Az éhes kismadár

Tél volt, hideg és hó mindenütt. A madarak nehezen találnak élelmet ilyenkor. Egy apró cinke már úgy legyengült az éhségtől, hogy keresgélni, repülni sem tudott. Kimerülten pihegett egy fa alatt a fehér **havon**.

– Kérlek, fa – szólt csendesen –, adj valamit enni! Szerezz nekem egy apró magocskát, különben meghalok.

– Szívesen segítenék rajtad, madárka – felelt a fa szomorúan –, de nem tudok mozdulni, az ágaim pedig csupaszok, egyetlen mag sincs rajtuk, csak hó.

A cinke ekkor a fa mellett álló bokorhoz **FORDULT**:

– Kérlek, bokor, segíts rajtam! Nagyon éhes vagyok.

– Sajnálalak, kicsi madár – válaszolt búsan a bokor –, de én sem tudok segíteni. Ágaim üresen zörögnek, ha megráznám őket, csak hó hullna rád róluk.

A madárka most az égre nézett és nagy sóhajjal tőle kért segítséget:

– Kedves ég, te olyan szép vagy, örömet adsz a világnak. Kérlek, adj nekem ételt, hogy újra örülhessek!

– Ételt nem tudok adni – **FELELT** az ég –, csak felhőim vannak, tele hóval.

– A hó miatt nem találok élelmet magamnak – mondta bánatosan a cinke, és most a havat szólította meg: – Kérlek szépen, te hideg, fagyos hó, ne legyél kegyetlen! Elrejtettél minden magocskát előlem. Csak egyet adj vissza belőle!

– Ne haragudj, madárka! – szólt a hó. – Azok a magok már nincsenek meg. **MIND** elveszett.

A cinke ekkor, végső elkeseredésében a fagyos szél segítségét kérte.

– Szél, te messzire eljutsz. Bejárod az egész világot. Kérlek, szerezz nekem élelmet!

– Megyek. Hozok – suttogta biztatóan a szél és elszállt.

A közelben egy kisfiú tartott éppen hazafelé édesanyjával, és séta közben sajtos tallért majszolgatott. A szél észrevette, odaröppent hozzá, letört egy darabot a tallérból és magával **VITTE**.

– Anya! – szólt meglepetten a fiúcska. – A szél elvitt egy darabot a talléromból.

– Ne bánd! – mondta mosolyogva az anyuka. – Talán egy éhes kismadárnak viszi.

És bizony igaza volt, **MERT** a szél egyenesen a hóban fekvő cinkéhez repült. Leejtette mellé zsákmányát és evésre buzdította a madarat.

– Nem magocska ugyan, de talán erőt meríthetsz ebből is – mondta.

A cinke pedig csipegetni kezdte a tallért, és érezte, hogy szinte falatonként költözik vissza belé az élet. Amikor aztán már elég erős volt ahhoz, hogy repüljön, szárnyra kapott. A szél pedig elvezette egy közeli madáretetőhöz, ami telis-tele volt finomabbnál finomabb

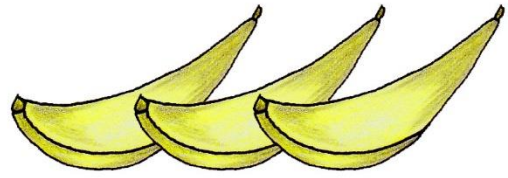
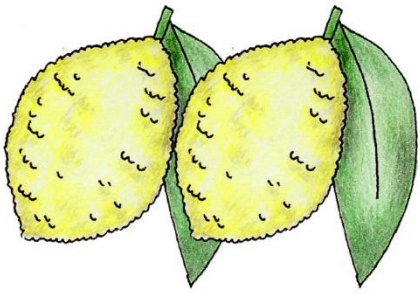
MAGOKKAL.

Safranka Péter

Kedves gyerekek! Pinky manó bemutat nektek egy ügyes, tíz éves kisfiút, akire nagyon büszke. A neve Safranka Péter, és Bódai-Soós Judit írónéninek a kislfia.

Péter kitűnő tanuló, és akárcsak a mamája, ő is meséket ír. A tanulás mellett pedig zeneiskolába is jár, trombitát tanulni. A saját kis rövid meséit, melyeket anyukája gondosan papírra vetett, még ovis, 5-6 éves korában találta ki. Rövid meséket már nem ír, most inkább hosszabb történeteken töri a fejét, és anyukájának is segít ötletelni az ő meséiben. Meséiből a dévai Corvin kiadó is megjelentetett néhányat. Most két rövid meséjét olvashatjátok, amelyek – remélem – nektek is tetszeni fognak! További jó tanulást, trombitálást és írást kívánunk Péternek, aki remélem még küld majd nekünk újabb kis meséket is, melyeket szeretettel fogadunk!

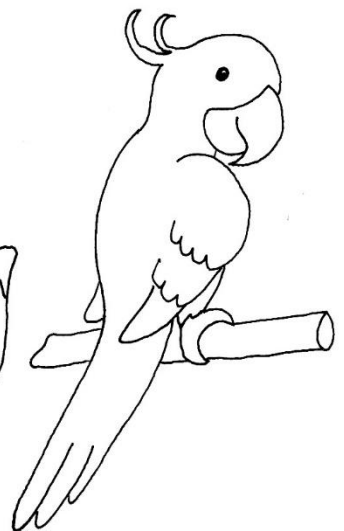
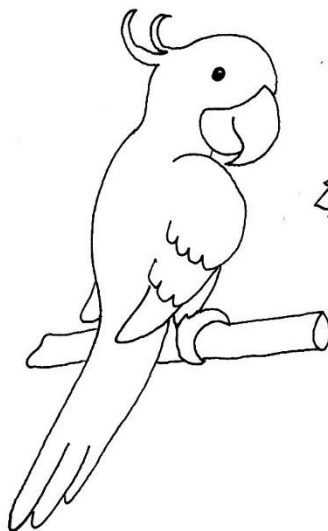
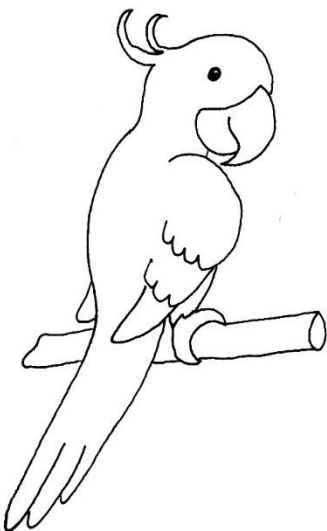
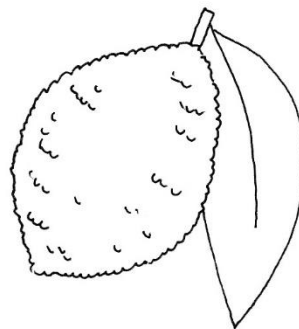
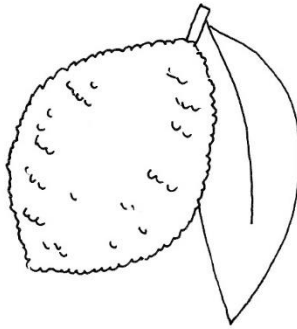
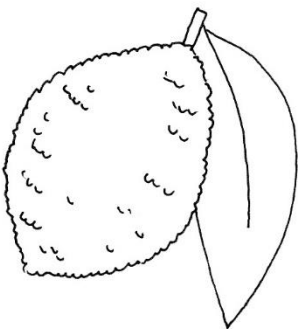
$$1+1 = 2$$

$$2+1 = 3$$

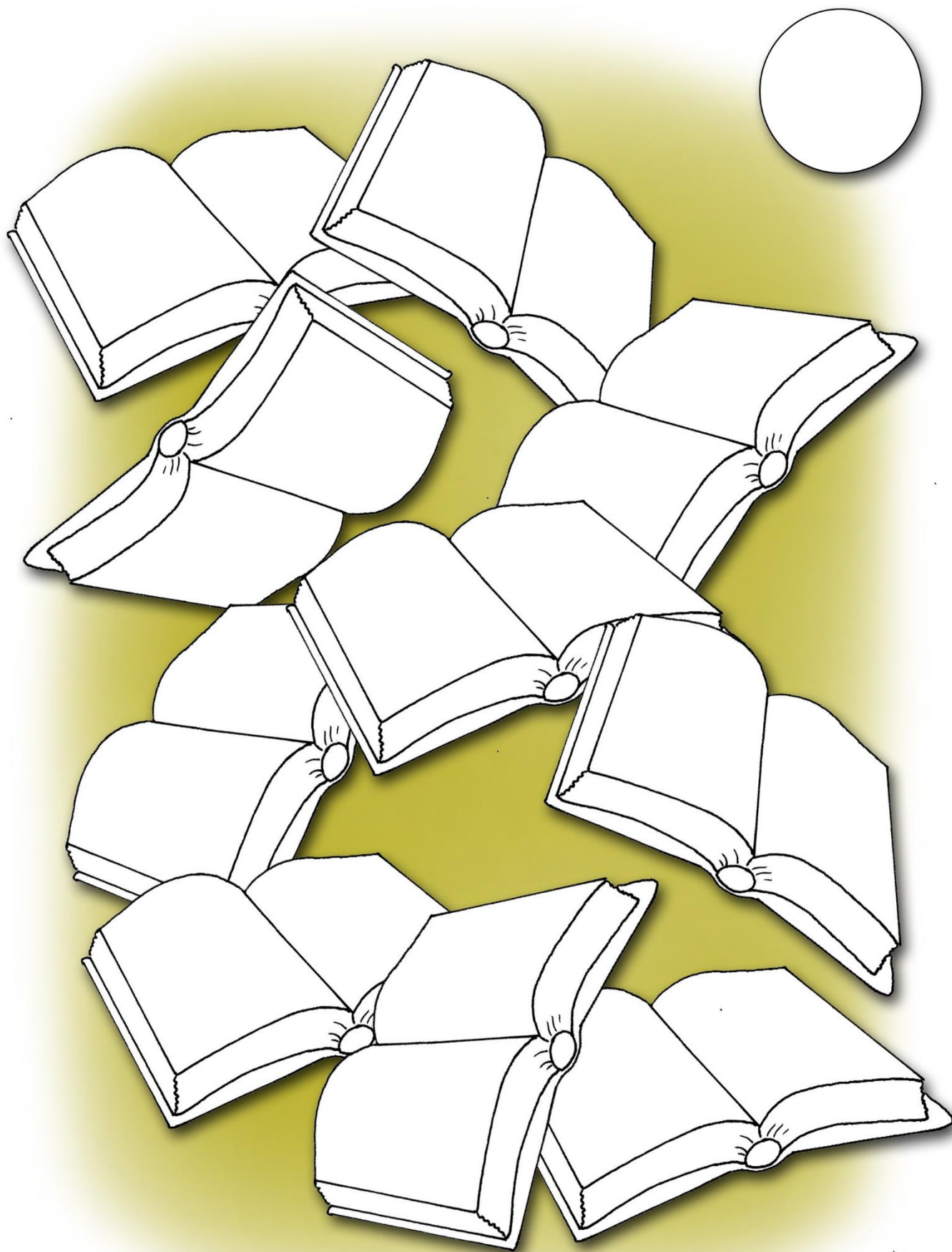
$$2+2 = 4$$

$$2+3 = 5$$

Melyik művelet illik a képre? Kösd össze egy vonallal a képet a valódi eredménnyel!

Színezd ki azt, ami nem illik a sorba!

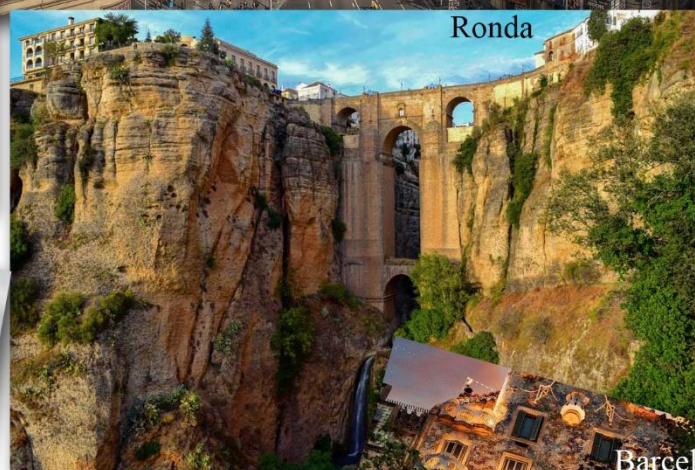

Írd a könyvek feletti körbe, hány könyvet számoltál a képen!

Spanyolország képekben

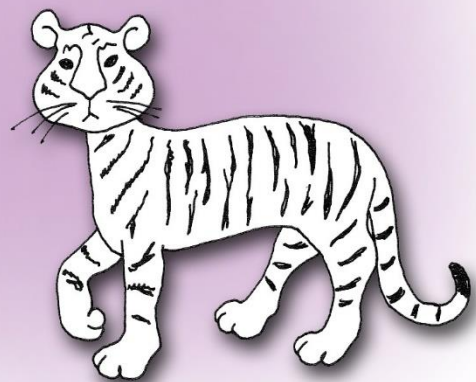
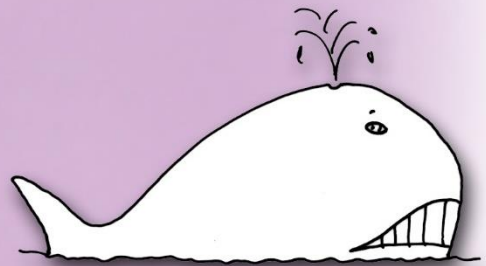
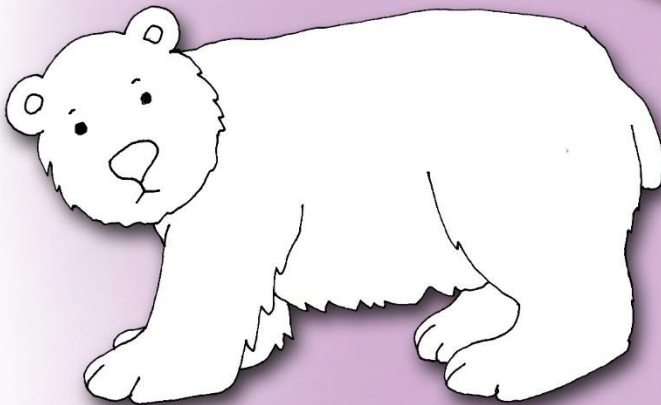
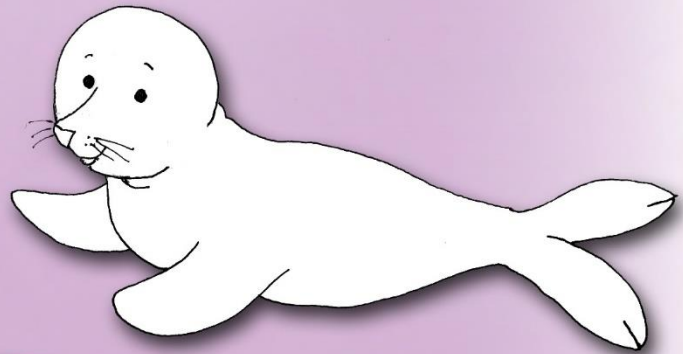
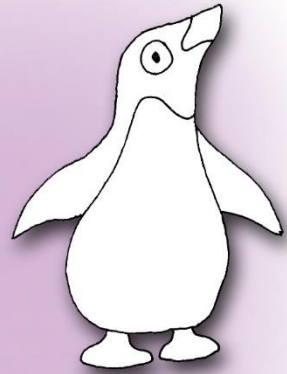
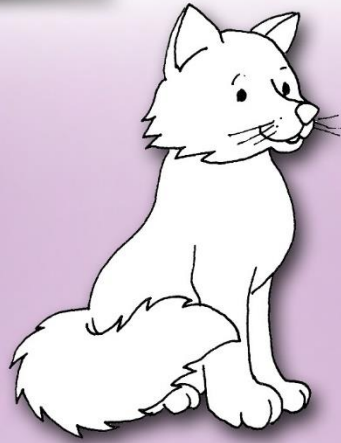
Spanyolország, Dél-Európa legnagyobb országa az Ibériai-félszigeten található. Szárazföldi területein kívül hozzá tartozik még az Atlanti-óceánon fekvő Kanári-szigetek és a Földközi-tengeren lévő Baleár-szigetek. Spanyolország több mint 5000 kilométernyi változatos tengerparttal, valamint ezernyi érdekes történelmi helyszínnel és számos kiemelkedő szépségű területtel büszkélkedhet.

Spanyolország fővárosa, Madrid, Európa negyedik legnagyobb városa.

Fontosabb városai: Segovia, Barcelona, Valencia, Málaga, Ronda, Sevilla, Córdoba. Spanyol szigetek: Mallorca, Menorca, Ibiza, Gran Canaria, Fuerteventura, Tenerife, La Palma.

Színezd ki azokat az állatokat, amelyek az északi sarkon élnek!

Kiskacsa a hóban

- Anya, holnap reggel kimehetek a tóra úszni? – kérdezte a kiskacsa **este**, lefekvés előtt a mamájától.
- Ha holnap is ugyanilyen meleg lesz, mint eddig volt, akkor igen! – válaszolta kacsamama a kislányának.
- Ám amíg aludtak, odakint az idő teljesen megváltozott, és reggelre mindent vastag hótakaró borított. Befagyott a tó is.
- A kiskacsa ámult-bámult, amikor kitekintett az **ABLAKON**.
- Anya, mi ez a fehér valami a földön? – kérdezte.
- Kislányom, azt a fehéret hónak hívják.
- De érdekes! – mondta a kiskacsa. – A hó is úszni fog velem a tavon?
- Nem, kislányom! – válaszolta mosolyogva kacsamama. – A tó befagyott az éjjel, nem lehet rajta úszni. A hó pedig betakarta a befagyott **TAVAT**.
- Befagyott a tó? – kérdezte a kiskacsa, majd hirtelen rávágta: – Nem hiszem! A tó nem fagyhatott be! Én most úszni megyek! – kiáltotta és már indult is ki az ajtón.
- Várj, kislányom! Hideg van kint! Nem mehetsz ki kabátka és csizmácska nélkül!
- De én nem akarok semmit felvenni! – durcáskodott a kiskacsa. – Ki látott még kiskacsát kabátban és csizmában úszni? Nem akarok semmit felvenni! – ezzel kiment és becsapta maga után az ajtót. Hiába kiabált utána kacsamama, a kiskacsa nem fordult vissza, hanem rálépett arra a puha valamire, ami a **REGGELI** napsütésben fényes szikrákat szórt.
- Lábacskája rögtön belesüppedt a hóba, és azonnal érezte, hogy kellemetlen hideg fogja körül.
- Ha, ha, ha! – hallatszott a házuk mellett álló, csupasz ágú fáról a vén varjú nevetése. – Hova indultál kiskacsa, kabátka és csizmácska nélkül? Megfagy a lábacskád, vizes lesz a pihetollad és megfázol!
- Úszni megyek a tóra! – kiáltotta a kiskacsa és megpróbált a hó tetejére állni, de mivel ő kicsi volt, a hó pedig nagy és csúszós, nem tudott a tetejére felmászni, mindig visszacsúszott oda, ahol **ADDIG** volt.

Mivel semmiképp sem jutott előbbre, a lábát pedig már alig érezte a hidegtől és fázott is a pihetollú ruhácskájában, kétségbeesetten kiabálni **KEZDETT**:

– Anya, segíts! Fogva tart a hó!... Siess, mert fázok!

Kacsa-mama kijött a házból, szárnyaival kiemelte csemetéjét a hóból és bevitte a lakásba. Puha takaróba bugyolálta és meleg teát adott neki inni.

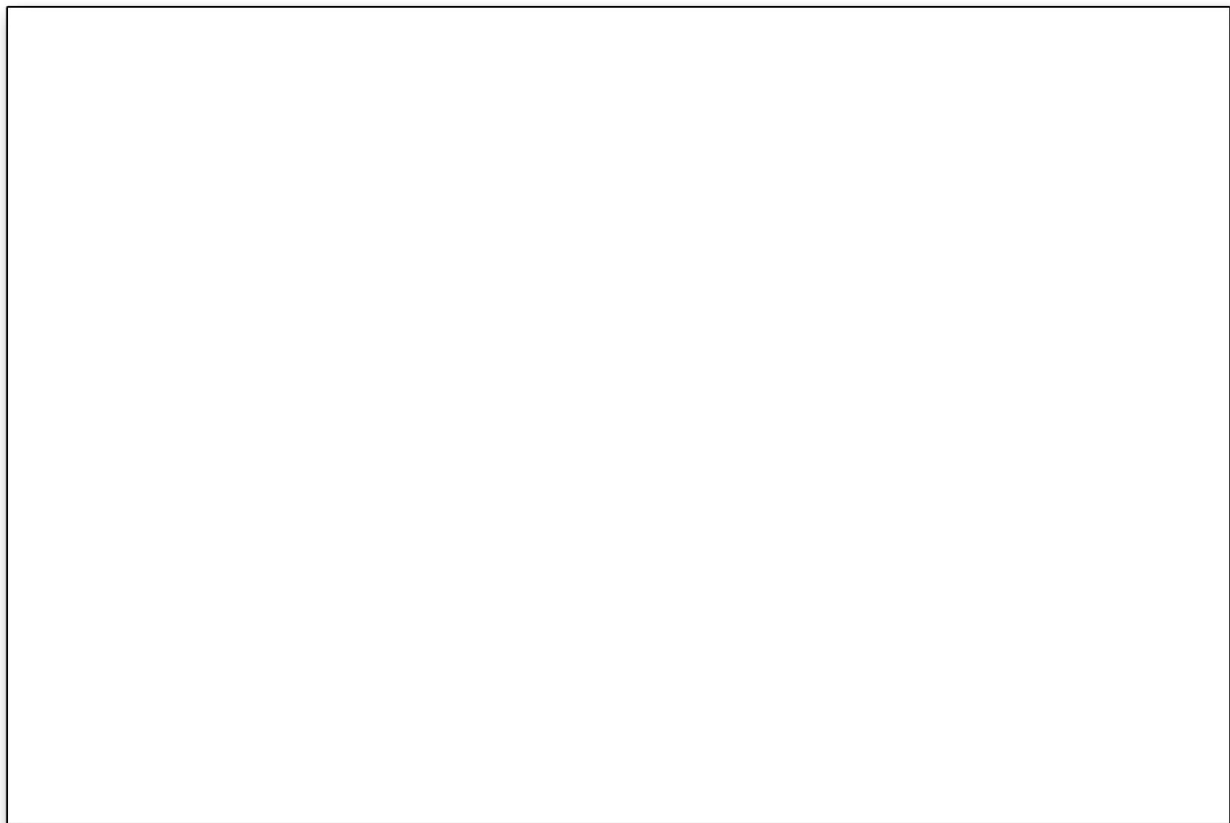
– Anya, nem haragszol rám, amiért nem fogadtam szót neked? – kérdezte a kiskacsa, miután felmelegedett. – Nem tudtam, hogy a hó tényleg olyan hideg, hogy megfagyhat **BENNE** a lábacska.

– Nem haragszom rád! – mondta neki mosolyogva kacsamama. – A saját pihetolladon tanultad meg, milyen az, ha nem hallgatsz a nagyokra, akik jóra akarnak tanítani! Ebéd után kiviszlek szánkózni, és megnézzük a befagyott tavat is.

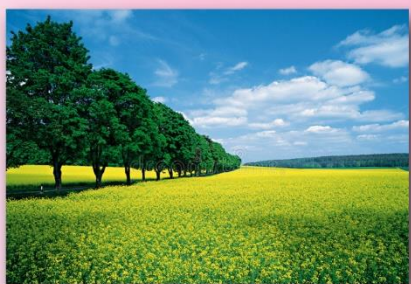
– Jaj, de jó! – tapsikolt a kiskacsa, majd halkán megkérdezte:

– Anya, tényleg **BEFAGYOTT** az a tó?

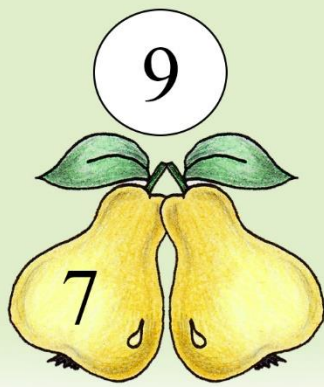
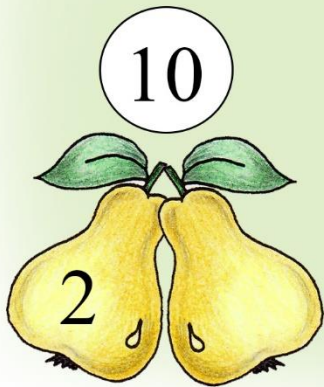
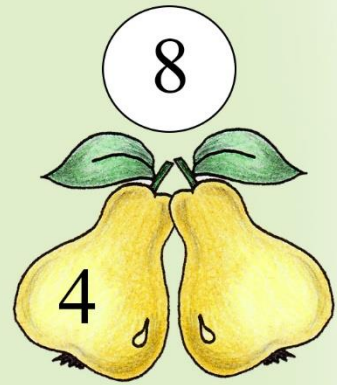
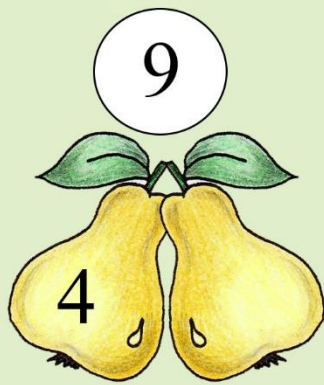
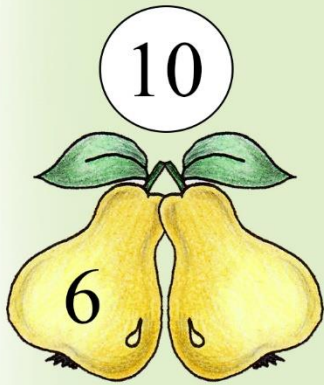
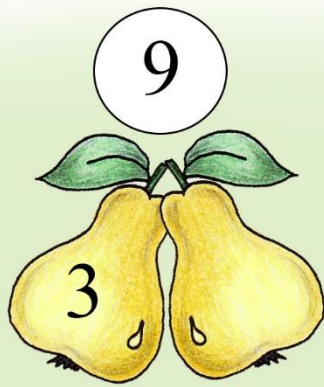
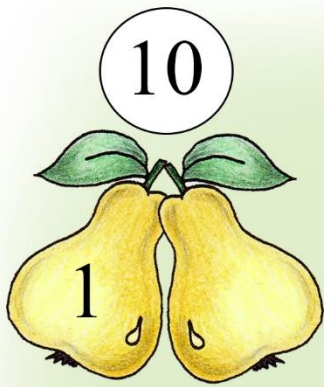
Kacsamama ránézett a kiskacsára, de nem válaszolt. Fejcsóválva kiment a konyhába, megfőzni az ebédet.

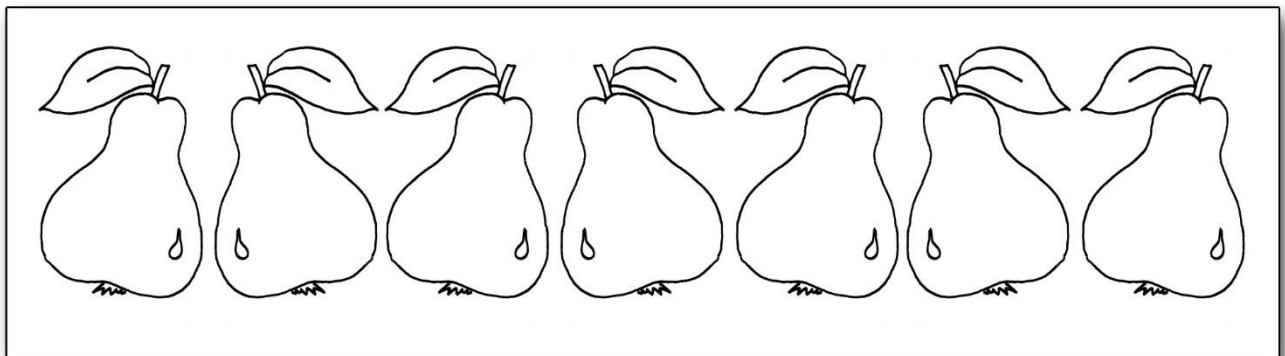
Rajzold le a kiskacsát, a házát, ahol lakik, és a befagyott tavat!

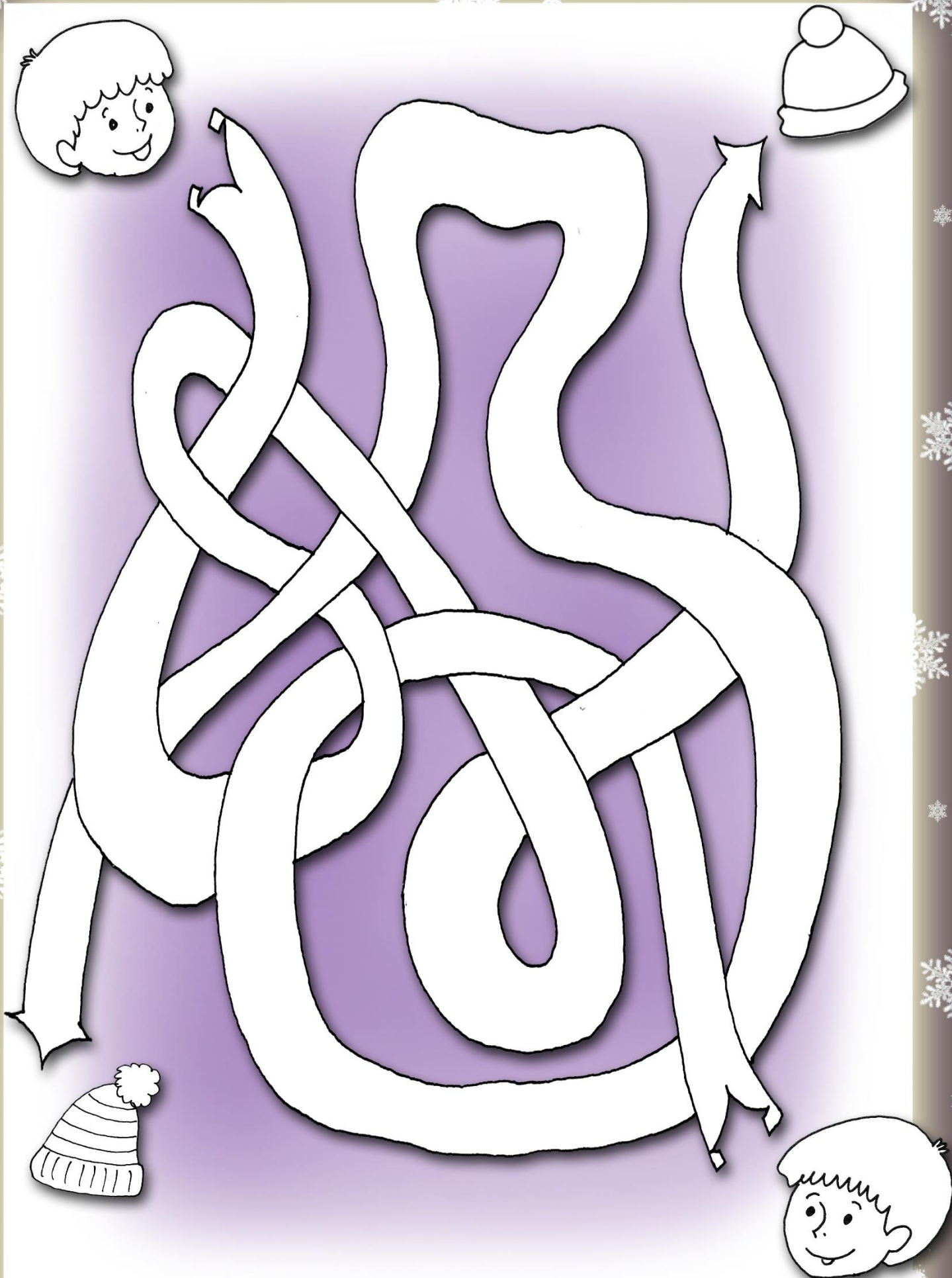
Keress meg és karikázd be a képek között a téli képeket!

Egészítsd ki a körtéket úgy, hogy a számok összege a felettük levő körben jelzett szám legyen!

Színezd ki a bal felé néző körtéket!

Keresd meg, kinek melyik a sapkája!

Hópelyhek

Csillogó hópelyhek
Szállnak le a földre,
Fehér takaróval
Borítanak mindent be.

Füvek, magvak, ágak,
Aludjatok szépen!
Álmodokban jártok
Napsütötte réten.

Hús piciny kristályok
Szálldogálnak csendben,
Lenge táncot lejtve
Jégvirágos éjben.

Hóember is örvend
Hópelyhek táncának,
S halkán dúdolgat egy
Alvó madárkának.

Január

Amikor a Tél megrázza a szakállát, hullani kezd a hó a Földön. Január, a Tél középső fia, kisgyermek korában nagyon irigyelte ezért édesapját. Szerette volna, ha neki is van valami hasonló tudománya, de **AHHOZ** persze még mindenképpen kicsi volt, hogy szakállt növesszen. Mivel azonban ez a dolog annyira érdekelte, hogy emiatt rengeteget nyaggatta szüleit, apja megengedte, hogy segítsen megrajzolni a hópelyhek mintáját.

A kis Január az elején nagyon örült ennek a feladatnak, és rendkívül ügyesnek bizonyult; szebbnél szebb mintákat formázott a hópelyhekből. **SOKAN** megcsodálták munkáit, és gyakran dicsérgették ügyességét.

Hamarosan viszont a sok dicséret ellenére is úgy érezte, hogy neki ez nem elég. Arra vágyott, hogy hatalmas virágokat rajzolhasson, óriási képeket komponálhasson. Fantáziája határtalan volt; lendületes, nagy íveket, ezernyi mintát, alakot képzelt maga elé, de hiába, mert ceruzájával csak apró csillagocskákat lehetett formázni, amikből csak kis hópelyheket tudott összerakosgatni. Így nem csoda, hogy egy idő után már cseppet sem élvezte a munkát. Ráunt, **mert** szabadságra vágyott. Volt Januárnak egy unokatestvére és egyben legkedvesebb játszópajtása: Március. Ő volt a Tavasz legidősebb fia. Neki panaszkodott egyszer munkája unalmasságáról a kisfiú, amikor is Márciusnak hirtelen eszébe jutott valami. Kotorászott egy darabig a zsebeiben, végül előhúzott egy ceruzát, pontosabban egy fél ceruzát, és odaadta Januárnak.

– Mit kezdjek én ezzel? – kérdezte csodálkozva a fiú. – Van **NEKEM** éppen elég ceruzám.

– Tudom – válaszolta Március mosolyogva –, de ez varázsceruza. Édesanyámé volt, de eltörött, és kidobta a szemébe. Én pedig kimentettem onnan, és most neked adom, mert lehet, hogy hasznát veheted.

– Azt mondod, hogy varázsceruza? – kérdezte Január csillogó szemekkel.

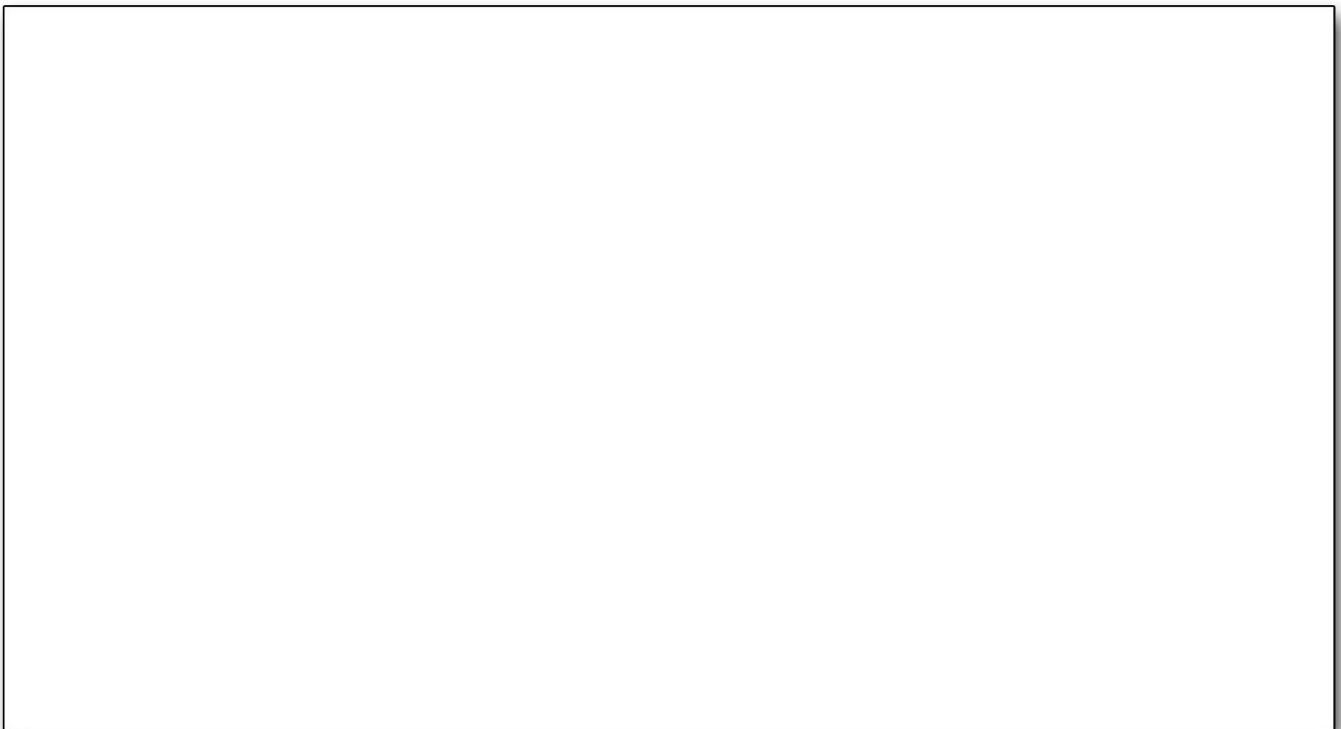
– Igen, édesanyám ezzel szokott szivárványt rajzolni az égre. Talán te is rajzolhatnál szivárványt vele, vagy bármi mást, hisz olyan ügyesen

RAJZOLSZ.

Január megköszönte és zsebre vágta a varázsceruzát, és csak este vette elő újra, amikor barátja már hazament. Egyedül szeretne volna kipróbálni, mert félt a kudarctól, és szégyellte **VOLNA** magát, ha valami rosszul sikerül.

Kezébe fogta a kis ceruzacsonkot, és megpróbált vele szivárványt rajzolni az égre, amint azt nagynénje teszi, de hiába próbálkozott, nem járt sikerrel. Már éppen el akarta hajítani a haszontalannak tűnő eszközt, amikor észrevette, hogy a Földön, a házak befagyott ablaküvegein megjelent a szivárvány íve, pontosan úgy, ahogyan ő **rajzolta**. Megörült a felfedezésnek, de nem volt benne biztos, hogy ez csakugyan az ő keze munkája, ezért gyorsan rajzolt egy kis virágocskát, és csodák csodájára, ez a kis virág is rögtön megjelent a házak ablakain. „Nagyszerű – gondolta –, most végre szabadon rajzolhatok, amit csak akarok!” És valóban így lett. Egész éjszaka dolgozott, és reggelre, mire felébredtek a Földön az **EMBEREK**, szebbnél szebb jégvirágok borították be ablaküvegeiket.

Ettől a naptól kezdve a jégvirágok rajzolása lett Január kedvenc időtöltése, és mindenki, aki látta, nagyon meg volt elégedve a munkáival. Amikor a Tavasz meghallotta, hogy mi történt, megajándékozta unokaöccsét egy egész készlet varázsceruzával, hogy Január az ő ablakaira is tudjon mindig jégvirágot **RAJZOLNI**.

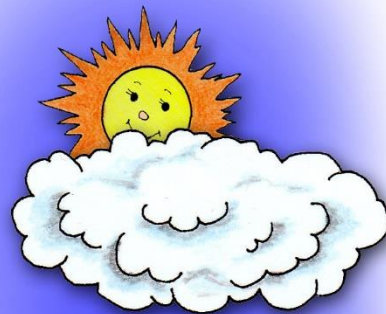
Az üres téglalapba rajzold le, mivel töltötte Január az idejét!

Keresd meg a képek között a két kakukktojást és karikázd be azokat!

Rövid hónap február

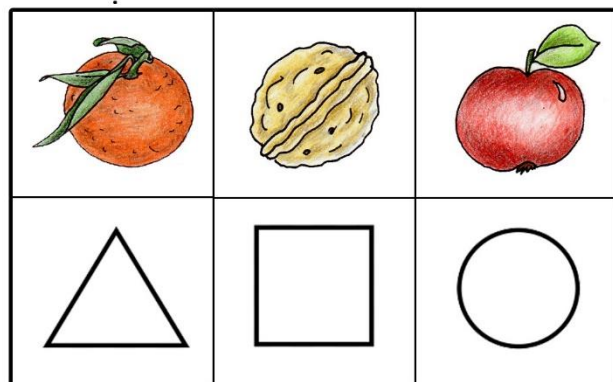
Rövid hónap február,
Nagyon gyorsan tovaszál.
Tovaszáll a hópihékkal,
És a fagyos, téli széllel.

Télapó még maradna,
Hópelyheket ő adna.
Nem ürült ki a nagy zsák,
S mélyen alusznak a fák.

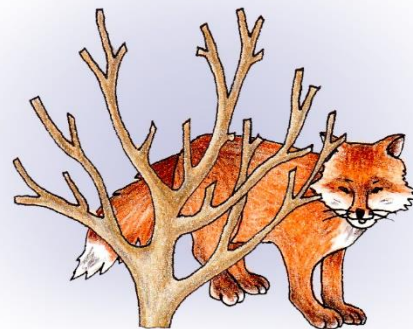
Ám a tavasz kopogtat,
Összesepri a havat.
Ébred az napsugár,
Erdőn, mezőn táncot jár.

Figyeld meg a gyümölcsöket és az alattuk levő jeleket! Sorban, balról-jobbra haladva rajzold be a gyümölcsök alá a megfelelő jelet!

A fázós róka

Egyszer volt, hol nem volt, de közelebb volt, mint gondolnád, szóval egy téli, fagyos napon egy róka reszketve keresett menedéket a hideg **ELLEN**.

– Nagyon fázom – szólított meg egy fát. – Kedves fa, tudnál nekem meleg szállást nyújtani?

– Szegény róka – sajnálkozott a fa. – Ne haragudj, de nem tudok segíteni rajtad. Nincsen odúm, ahová bújhatnál, az ágaim meg nem érnek le a földig, hogy átkarolhassalak velük.

A róka csalódottan és dideregve keresgélt tovább, míg el nem jutott egy **MAGAS** házig. A házat is megszólította:

– Kedves ház, te olyan nagy vagy, és a falaidon belül biztosan meleg is van. Beengednél, hogy ne fagyjak halálra idekint?

– Nem engedhetlek be, róka – felelt szomorúan a ház. – Emberek élnek bennem, és ők nem tűrnének el maguk között. Sajnálom.

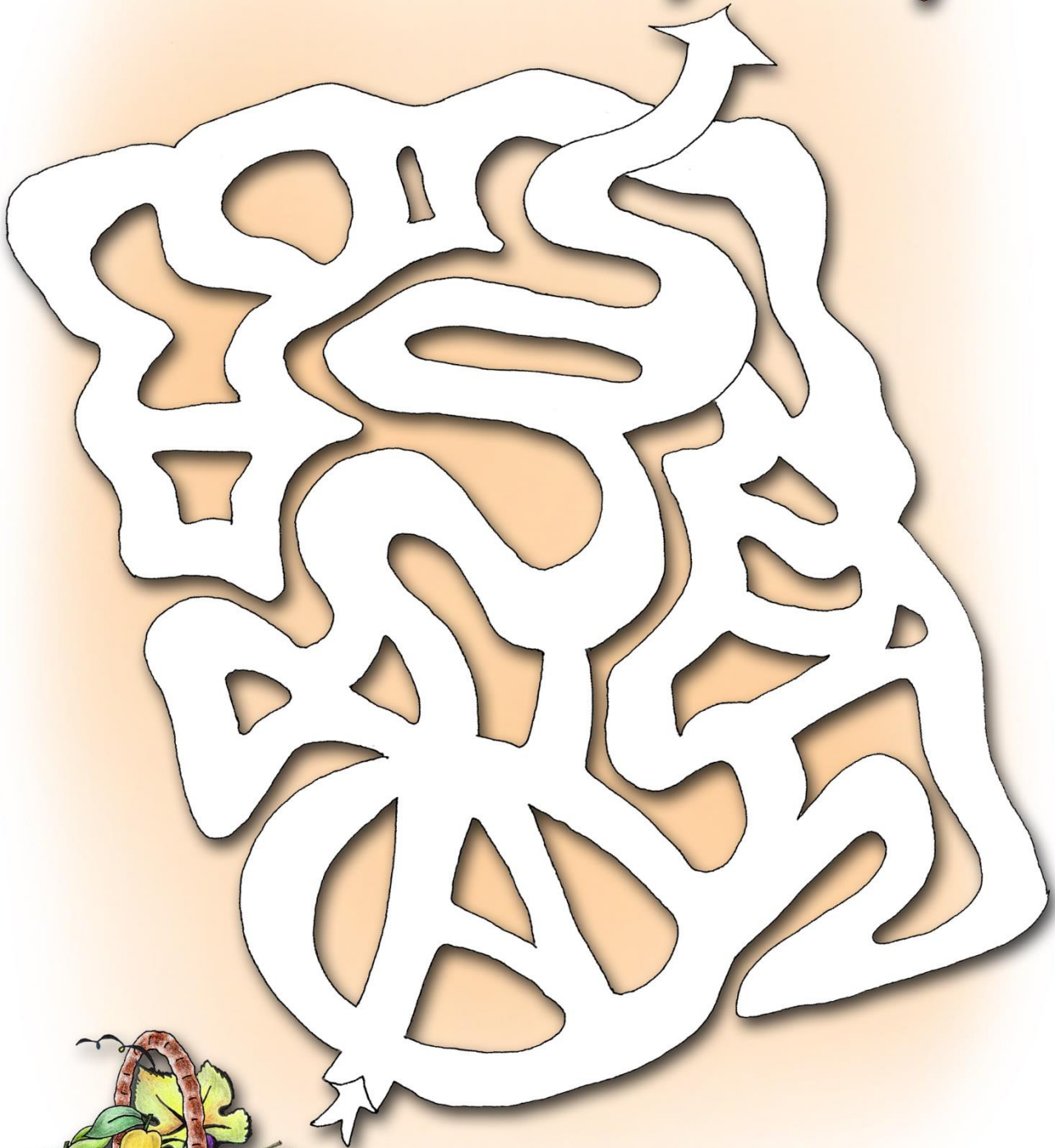
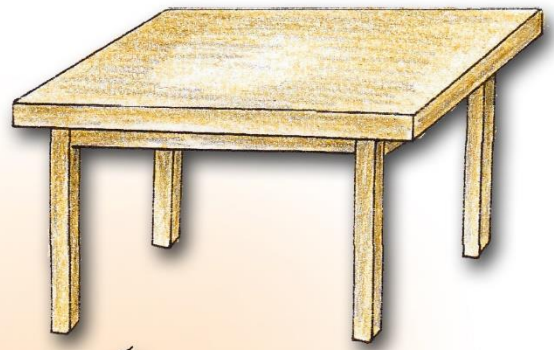
A szerencsétlen róka már annyira átfagyott a dermesztő hidegben, hogy lépni is alig tudott. Kérdezett mindent és mindenkit útja során, hogy tudna-e meleg hajlékot biztosítani számára, de senki sem **TUDOTT** segíteni rajta.

Egy magányos, de terebélyes bokor álldogált a park szélén – ő volt az egyetlen, akitől még nem kért segítséget a róka. Utolsó erejét összeszedve elvonszolta hát magát a bokorig.

– Kérlek szépen bokor, segíts rajtam! – könyörgött neki. – Megfagyok.

– Jaj! Meg ne fagyj, te kedves róka! – mondta riadtan a bokor. – Gyere, inkább búj ide az ágaim közé! Körülölellek, betakargatlak. Meglásd, itt majd nem **FOGSZ** fázni.

A róka hálásan bújt a bokor sűrű ágai közé, kényelmesen elvackolódott, és hamarosan már egy cseppet sem fázott.

Vidd a gyümölcsöskosarat az asztalra!

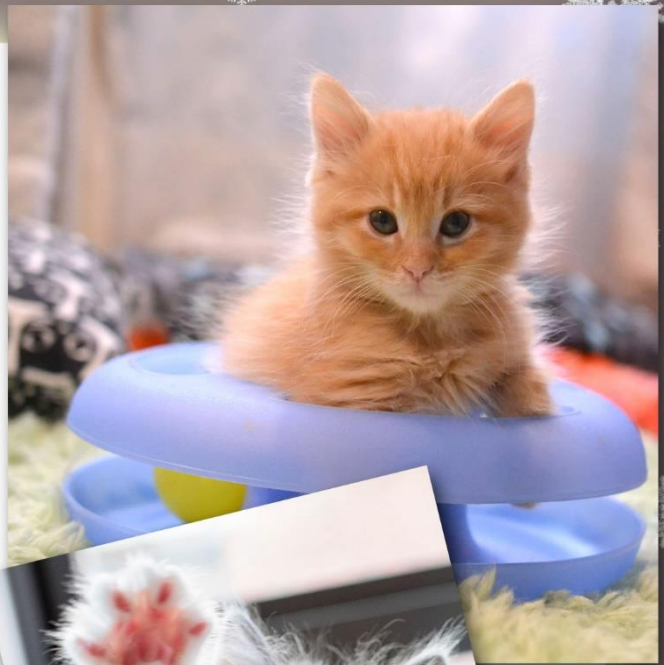
A cicákról

A mai házimacskák valószínűleg az ősi Egyiptomból származnak és kitűnő háziállatok. A macskák hűségesekek, barátságosak és könnyen tarthatóak.

Szeretik az otthon biztonságát.

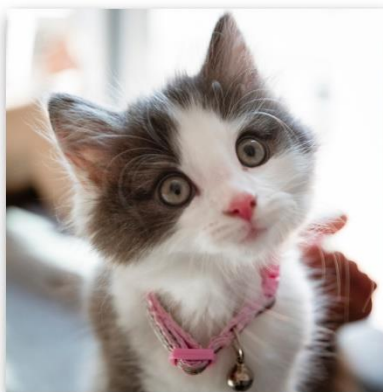
A cicáknak sok szórakozásra van szükségük, nagyon érzékeny lények, imádják luxuskörülmények között átszunyókálni a napot.

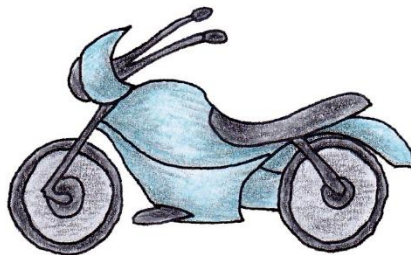
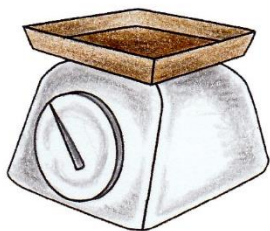
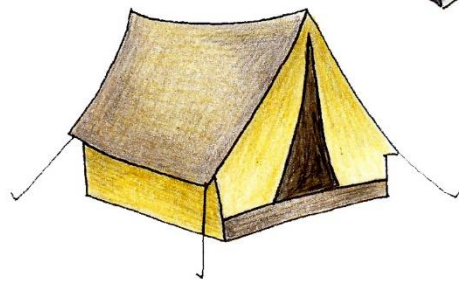
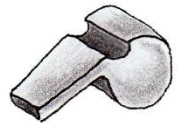
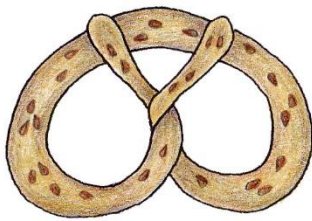
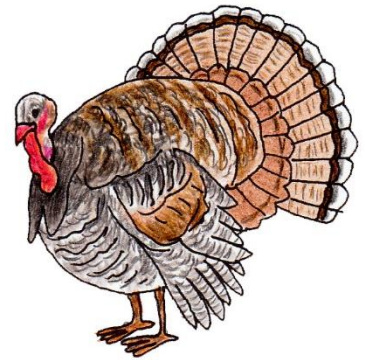
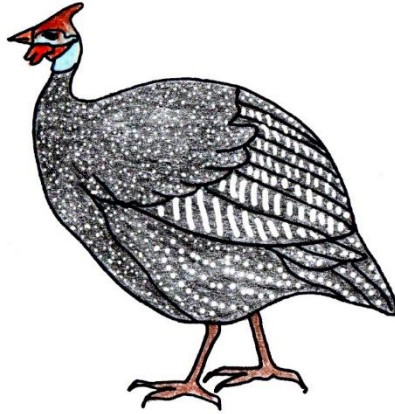
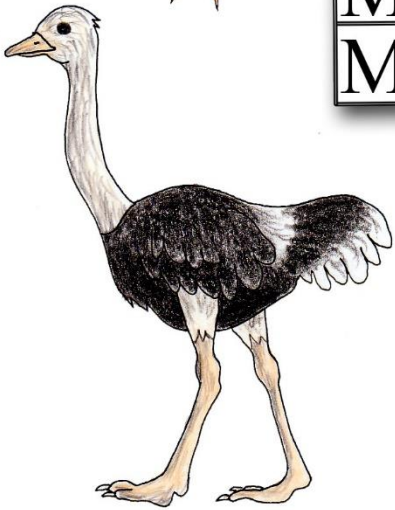
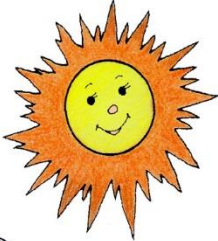
Szeretik a meleget. A macskák híresek arról, hogy nem szeretik a vizet, és nem viselik el, ha vizesek lesznek. A cica dorombolása, általában örömet és elégedettséget jelent.

A nyávogás több hangból áll:

- rövid, magas hangú nyávogással a macska a gazdáját keresi;
- hangosabb, kitartó nyávogással kéri, hogy nyissuk ki az ajtót, vagy etessük meg;
- kellemetlen helyzetben dühös, hangos nyávogással jelez.

G	Y	Ö	N	G	Y	T	Y	Ú	K	D	K
R	P	E	R	E	C	Q	Í	B	S	Í	P
N	A	P	F	S	T	R	U	C	C	F	Q
Á	Ö	Z	Q	Z	P	U	L	Y	K	A	D
Y	Q	D	A	N	A	N	Á	S	Z	K	D
S	Á	T	O	R	Y	Í	S	O	N	K	A
M	É	R	L	E	G	Q	B	P	I	P	A
M	O	T	O	R	B	I	C	I	K	L	I

Keress meg és húzd ki a képen látható ábrák nevét a rejtvényből!

A négy rajzból kettő teljesen egyforma. Keresd meg és színezd ki azt a kettőt!

A medve új bundája

avagy

Vannak-e még tündérek?

Medve Mirkó hasát egy szemtelen, kósza napsugár csiklandozta, ami a barlang falának egy apró repedésén lopta be magát. Télen sosem járt olyan magasan a Nap az égen, hogy sugaraival beférközhessen ezen a résen, ez az első **KIS** pimasz sugárka tehát a tavasz közeledtét jelezte. A mackó nagyot nyújtózott, s érezte, hogy ideje felkelni hosszú téli álmából. A nyújtózásból aztán fázósan rándult össze, és rémülten tapogatta tagjait. Csupasz volt. Szép, barna, bársonyos bundája eltűnt. Amíg ő békésen szunyókált, valaki ellopta azt az utolsó szőrszálig. Mirkó ijedten pattant talpra, és töviről hegyire átkutatta a barlangot, de a bundát **sehol** sem lelte.

Nem tudott mit tenni, hát csupaszon mászott ki a szabadba. Medvetársai először föl se ismerték, majdnem rátámadtak, mert betolakodónak vélték, aztán meg csak nevettek rajta. Mirkó szégyenében elszaladt, és egy távoli fa tövéhez kucorodva sírdogált.

Annyira elmerült bánatában, hogy észre sem vette, amikor letelepedett mellé egy kislány. A lányka megsimogatta a pityergő mackó fejét, és kedves, vigasztaló hangon megkérdezte tőle, hogy miért sír. Mirkó először nagyon megijedt, elhúzódott a kislánytól, aztán eszébe jutott, hogy valójában a lánykának kellene félnie tőle, **HISZEN** ő egy erős, nagy medve, a mancsának egyetlen legyintésével összetörhetné ezt az apró embercsemetét. No, ettől aztán még inkább sírni támadt kedve. Úgy tűnt, hogy a bundájával együtt minden medvesége odalett.

A lányka azonban egy cseppet sem félt, és addig-addig simogatta, vigasztalta a mackót, amíg az hüppögve, szipogva végül megosztotta **VELE** a bánatát.

– Ó, emiatt igazán nem érdemes keseregni – mondta a csitri. – Kérésünk egy tündért, és megkérjük, hogy varázsoljon neked új bundát.

Medve Mirkó sírástól piros szemei egyszeriben elkerekedtek.

– Mi az a tündér? – kérdezte csodálkozva.

Több se kellett a cserfes kisleánynak, azonnal mesélni kezdett a tündé-
rekről. Nagyon szerette a tündérmeséket, és erősen hitt benne, hogy
azok valóságosak. A mackó eddig még sosem hallott róluk, de a kis-
lány olyan meggyőző alapossággal írta le őket számára, hogy egy
percig **SEM** kételkedett a létükben.

Rögvest el is indultak tündért keresni. Átkutatták az egész erdőt, hátha
találnak erdei tündéreket. Végignéztek, megkocogtattak minden fát,
hogy előcsalogassák belőlük a fatündéreket, a virágok szirmai között
kutattak apró tündérek után, de hiába. Aztán egy tóhoz értek, és abban
a reményben, hogy találkozhatnak egy vízitündérral, vagy legalábbis
egy sellővel, még a vízbe is belegázoltak, mégsem jártak sikerrel.
Időközben beesteledett, és mindketten alaposan elfáradtak. A kislány
szeretett volna hazamenni, de **FOGALMA** se volt róla, hogy merre
induljon. Már rég eltévedt.

– Feküdjünk le aludni! – javasolta a mackónak. – Ha mindketten na-
gyon akarjuk, akkor álmunkban biztosan megjelenik a tündérkereszt-
anyánk, és engem hazaröpít, neked pedig új bundát varázsol.

Ennél okosabb gondolata Mirkónak sem akadt, így aztán kerestek az
erdő szélén egy kis védett zugot, ahová bevackolhatták magukat, és
egymást átölelve **HAMAROSAN** elaludtak.

Közben a kislányt már égen-földön keresték a szülei, és nagyon aggód-
tak miatta. Édesapja néhány barátjával együtt bejárta az egész környé-
ket, édesanyja pedig otthon várta, hátha hazatalál magától az elkószált
csöppség.

Éjszaka fáklyákkal világították meg az utat maguk előtt a keresők, de
csak hajnalban sikerült rábukkanniuk a békésen szunyókáló gyermekre
és a csupasz medvére.

A kislány olyan szorosán kapaszkodott a mackó nyakába, hogy nem
tudták őket szétválasztani, de mindketten olyan mélyen aludtak, hogy
felébreszteni sem volt szívük őket, ezért úgy, **ahogy** voltak,
összeölelkezve vitték haza a különös párost.

Amikor végre felébredtek, a kislány édesanyja mosolygott rájuk. A ki-
csi rögtön anyukája nyakába ugrott, és meglepetten kiáltott fel:

– Itthon vagyok, pedig **NEM** is jött álmomban a tündér!

Reggeli közben aztán elmesélte szüleinek előző napi kalandjait, és

szomorúan mondta, hogy nem sikerült Mirkónak bundát szerezni. Erre aztán a lányka édesanyjának megesett a szíve a csupasz medvén, s mivel varrónő volt, nem nézte tétlenül a dolgot, munkához látott, és estére már el is készült **MEDVE** Mirkó új bundája. Finom, puha, szőrös anyaga volt, csak a bal térdére került egy piros pöttyös kerek foltocska, mert a nagy medvebundához egy egészen csöppet kevésnek bizonyult a ládafiában lelt barna anyag.

– Nahát! Te egy igazi tündér vagy! – ölelte át boldogan édesanyját a lányka. – Valóra váltottad a kívánságunkat, pedig én már majdnem azt hittem, hogy **nincsenek** is tündérek.

Rajzverseny!

Határidő: 2023. április 3.

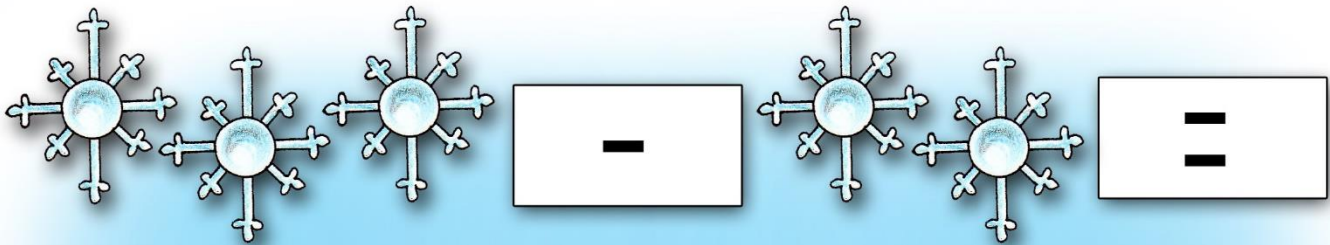
Olvasd el a mesét, rajzold le, ki volt a történetbeli tündér és azt, hogy kinek, mit segített!

A rajzot küldd be a

pinkymano2020@yahoo.com e-mail-címre!

Megkérjük a tanító néniket/óvó néniket és a szülőket, hogy amikor rajzokat küldenek be, küldjék el nekünk a rajzzal együtt a gyermek teljes nevét, a tanítónő/óvónő nevét, az óvoda/iskola nevét, a helység nevét.

Mivel sajnos nem sikerült sehonnán sem szponzorálást/támogatást kapni az oklevelek kinyomtatásához, a többi versenyzőnek nem küldhetünk nyomtatott oklevelet postán, csak az első három helyezettnek.

Válaszd ki, és karikázd be, melyik a helyes megoldása a feladatnak!

Mindkét oldalra képek vannak rajzolva. Melyik jelet kell középre tenned, hogy igaz legyen az állítás?

Bódai-Soós Judit

Farsangoló

Farsangra hívta Év apó
tizenkét gyermekét,
vidám jelmezbált rendezett,
s a természet zenélt.
A Szél a fúvós hangszerek
körül szorgoskodott,
a Nap derűsen zongorált,
az Eső meg dobolt.

Jelmezbe öltözött az Év
mindegyik gyermeke,
álarcos hónapok közül
nem búsult senkise.
Október macska-maskarát
öltött fel magára,
Március pedig cápaként
úszott be a bálba.

December lovon érkezett,
mert ő huszárnak állt,
November sánta koldusként
követte Januárt,
aki királynak öltözött,
s mellette volt bolond
a kerge Április, kinek
felét se hidd, mit mond.

Lepkeszárnyon szállt Augustus
testvérei fölött,
s fogoly-jelmezt viselt Május,
épp börtönből szökött.
A ledér Július pajkos
sellőként volt jelen,
és Szeptember, mint Cupido
csücsült egy fellegen.

Végül Június is megjött
fűzfa-jelmezében,
csak a telet búcsúztató
Február volt éppen
aki elkésett cseppet, mert
hóember szerepben
majdnem elolvadt szegény a
várva-várt melegben.

Pinky Manó Birodalma

Ismeretterjesztő folyóirat,
3-10 éves gyerekeknek

Kiadja:

Vándor Várhegyi Ibolya, Déva

Főszerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

Szerkesztő és korrektor:

Balogh-Bóbis Ildikó

Munkatársak:

Burinda Veronika, Vándor Alexandra

Írók:

Bódai-Soós Judit, Budavári Orsolya, Burinda Veronika,
Domokos Anna, Kőszegi-Arbeiter Anita, Safranka Péter
Vándor Várhegyi Ibolya

Illusztrációk:

Vándor Várhegyi Ibolya (Viorica Violet Vándor)

www.google.com/images

Műszaki szerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

E-mail:

pinkymano2020@yahoo.com

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/pinkymanobirodalma>

<https://www.facebook.com/pinky.mano.98871>

ISSN 2734 - 7133

ISSN-L 2734 – 7133

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vándor)

Honlapok:

<https://fairytale.5mp.eu>

<http://violeto.vandor.5mp.eu>

Facebook:

<https://www.facebook.com/vioricavandor>

<https://www.facebook.com/VandorVarhegyiIbolya/>

E-MAIL cím:

pinkymano2020@yahoo.com

POSTA cím:

330012 Deva

bd. Decebal, bl.8, sc.A, ap.8

jud. Hunedoara

Romania

Újdonság:

magyar nyelven megvásárolható, Vándor Várhegyi Ibolya két könyve,
e-book és hangoskönyv formában az író felolvasásában, az alábbi két
linken:

<https://helma.hu/konyvek/A-harom-korozsa>

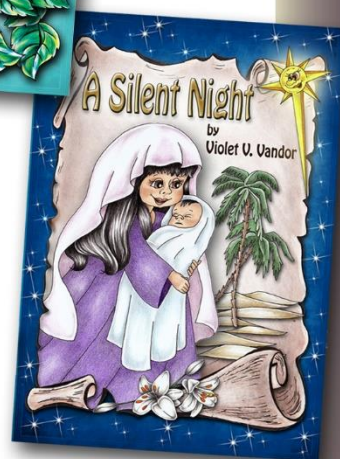
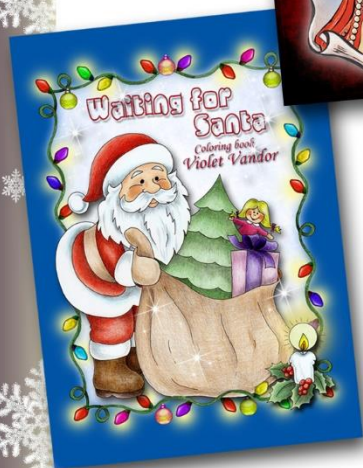
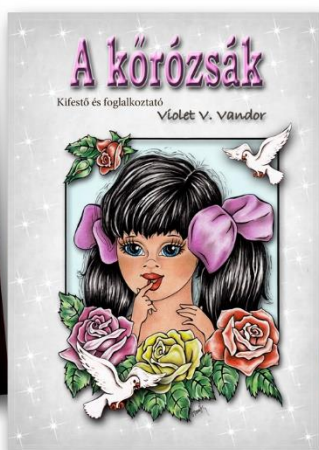
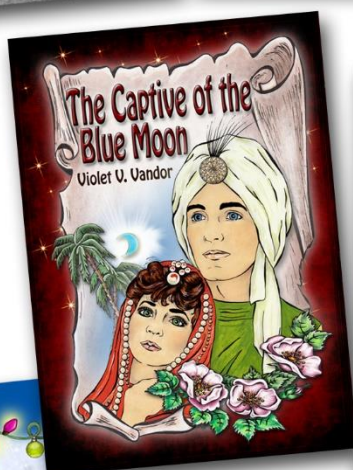
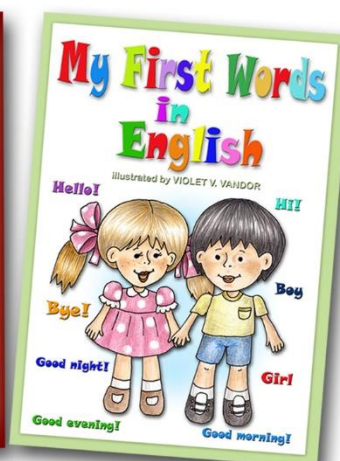
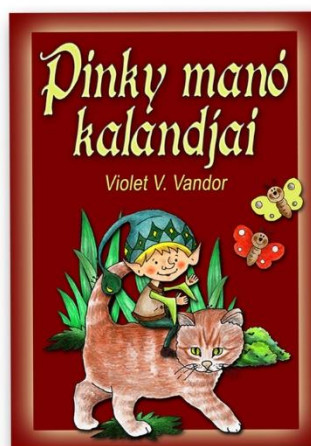
<https://helma.hu/konyvek/Pinky-mano-kalandjai>

A **Pinky Manó Birodalmának** tartalmát csak személyes célra lehet felhasználni, valamint óvodákban, iskolákban. **Eladása tilos!** A folyóirat bármely részének más újságokban való közzététele, kiadása, nyomtatása, ill. elektronikus megjelentetése csak a főszerkesztő engedélyével lehetséges.

A közölt cikkek és illusztrációk szerzői jogvédelem alatt állnak! Kérlek, tartsátok tiszteletben a szerzők önzetlenül felajánlott munkáját!

A szerkesztőség a beküldött leveleket rövidítve, illetve szerkesztve közli. A meg nem jelent rajzokat, kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza. A szerkesztőség nem vállal felelősséget a beküldött kéziratok tartalmáért.

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vandor)

könyvei megvásárolhatók angol nyelven, az Amazon.com oldalon, valamint magyar nyelven, A három kőrözsa és a Pinky manó kalandjai című könyvei, e-book és hangoskönyv formában, az alábbi linkekről:

<https://helma.hu/konyvek/A-harom-korozsa>

<https://helma.hu/konyvek/Pinky-mano-kalandjai>

Honlapok: <https://fairytale5mp.eu>

<http://violetvvandor5mp.eu>

Amazon.com oldala: <https://www.amazon.com/Violet-Vandor/e/B00NDYBK1S>